

Arrest

nr. 159 803 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij komt op 27 augustus 2008 als niet begeleide minderjarige het Belgisch grondgebied binnen. Dezelfde dag dient zij een asielaanvraag in. Op 21 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 19 oktober

2010 bij arrest met nummer 49 753 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij dient op 22 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 25 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 2 maart 2012 wordt verworpen bij arrest nr. 76 433.

Op 27 april 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekende partij dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 2 juli 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris om de beslissing van 21 mei 2012 in te trekken. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt op 28 augustus 2012 bij arrest nr. 86 327 zonder voorwerp verklaard.

Op 2 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekende partij dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt op 6 november 2012 bij arrest met nummer 91 041 verworpen.

Op 26 juli 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.07.2012 werd ingediend door :

A. J. S., S. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 26 augustus 2008 in België verblijft, volledig geïntegreerd zou zijn, zich sociaal kan engageren, zich zeer goed aanpast aan de Belgische cultuur, zeer gemotiveerd en leergierig is, werkwilgig is, een vakantiejob uitvoerde bij het OCMW Waregem in de zomer van 2011 (zie kopie aanvraag vakantiejob OCMW Waregem), de Belgische samenleving met zijn kwalificaties enkel kan versterken, opgevolgd wordt door het Centrum Jongeren- en Gezinsbegeleiding van Zuid-West Vlaanderen (zie attest pedagogische coördinator Centrum Jongeren- en Gezinsbegeleiding van Zuid-West Vlaanderen, Handelingsplan begeleid zelfstandig wonen), een huurcontract voorlegt, een verblijfssubsidie ontvangt, lid is van verschillende sportclubs (zie inschrijvingsbewijzen sportclubs) en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Meester S [...] stelt dat onmogelijk voorgehouden kan worden dat betrokkene wist dat zijn verblijf in België maar tijdelijk was indien zijn asielmotieven niet aanvaard zouden worden omdat betrokkene ten tijde van zijn aankomst in België minderjarig was. We merken hierbij op dat zowel de Dienst voor Vreemdelingenzaken (DVZ) als het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) informatiebrochures voor asielzoekers voorzien. Daar betrokkene minderjarig was, is het niet onredelijk te veronderstellen dat hij goed begeleid werd en dat hem gewezen werd op de inhoud van de beschikbare informatiebrochures hetzij door zijn advocaat, hetzij door een begeleider. Wat er ook van zij, betrokkene werd verondersteld te weten dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 27 augustus 2008, deze asielaanvraag werd afgesloten op 19 oktober 2010 met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 22 augustus 2011 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze werd op 02 maart 2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing töt weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 13 maart 2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procédure - namelijk 2 jaar 1 maand 22 dagen voor de eerste asielaanvraag en 6 maand 9 dagen voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester S. [...] haalt zeer beknopt de feiten die voorafgaan aan onderhavige aanvraag 9bis aan. Hij verwijst onder andere naar het schrijven van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (dat ook toegevoegd is bij de overtuigingsstukken) en onderstreept dat het belangrijkste gegeven uit dit schrijven is dat betrokkene enkel nog familie heeft in Wardak. Zoals de advocaat zelf al aangeeft, werd dit stuk ook voorgelegd bij de tweede asielaanvraag van betrokkene. Er wordt dus geen enkel nieuw element toegevoegd aan de elementen die reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor gebracht werden en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De raadsheer van betrokkene stelt dat een verwijdering van betrokkene automatisch een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) op zou leveren. De advocaat haalt aan dat bepaalde personen, zoals zijn cliënt, zich kunnen beroepen op dit artikel om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Hij beargumenteert vervolgens dat betrokkene in het geheel niet meer beschikt over hechte familiale banden in Afghanistan en thans enkel nog beschikt over een familiaal en bijzonder actief sociaal leven in België. Betrokkene zou zeer verregaand "lokaal verankerd" zijn in België, hij zou thans het Nederlands als zijn moedertaal beschouwen en zijn lokale moedertaal amper nog beheersen hetgeen wijst op zijn desintegratie uit zijn Afghaans verleden. Het feit dat betrokkene nog bijzonder jong is en geruime tijd voor zijn volwassenheid naar België werd gestuurd is volgens de raadsheer bijzonder relevant in deze context, hij zou immers reeds 20% van zijn leven in België wonen en zou dan ook volledig vervlochten zijn met de waarden en normen van de Belgische samenleving. Betrokkene zou dan ook enkel familiale en sociale banden hebben in België. We stellen in dit verband vast dat nergens uit het administratief dossier van betrokkene, noch uit de overtuigingsstukken die bij onderhavige aanvraag 9bis gevoegd werden, blijkt dat betrokkene gezinsleden en dus familiale banden zou hebben in België. Het feit dat betrokkene geen contact onderhouden zou hebben met zijn familie in Afghanistan is te wijten aan zijn persoonlijke keuze en valt onder zijn eigen invloedssfeer. Dat hij zijn lokale moedertaal amper nog zou beheersen lijkt weinig aannemelijk, hij heeft ze immers ruim 14 jaar dagelijks gebruikt. Daarnaast blijkt uit het voorgelegde "Handelingsplan begeleid zelfstandig wonen" dat betrokkene contact onderhoudt met andere Afghaanse asielzoekers zodat we toch kunnen veronderstellen dat zijn Afghaanse afkomst nog steeds een belangrijke plaats inneemt in zijn dagelijkse leven en dat de kans groot is dat hij ook in België zijn kennis van het Dari (ni. de taal die hij gebruikte voor zijn asielgehoor) op peil kan houden. Het is normaal dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België sociale banden opgebouwd heeft, maar deze sociale relaties vallen echter niet automatisch onder de bescherming van artikel 8 EVRM. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de opgebouwde relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Meester S. [...] merkt op dat betrokkene sinds 2010 ingeschreven is in het Centrum Deeltijds Onderwijs De Ronde te Gent in de richting sanitair installateur (zie schoolrapporten). Hij volgt er een leercontract, het zogenaamde "alternerend leren". Betrokkene werkt in dit kader 22,8 uur per week bij het OCMW Waregem. Sinds 2010 heeft betrokkene er een contract, de duur van de overeenkomst is gekoppeld aan

de duur van het alternerend leren (zie Beroepsinlevingsovereenkomst, overeenkomst opleiding OCMW Waregem). Er worden vervolgens een aantal wettelijke bepalingen aangehaald die aantonen dat betrokkene mag werken en zijn opleiding mag afmaken zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart, zelfs wanneer zijn verblijfsrecht is komen te vervallen. We merken hierbij op dat nergens uit de voorgelegde wetgeving blijkt dat het feit dat men schoolloopt en werkt in dit stelsel het bijzonder moeilijk zou maken voor betrokkene om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit zijn land van herkomst. Daarbij komt dat betrokkene sinds 31 december 2011 meerderjarig is en bijgevolg niet leerplichtig is.“

Op 28 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van de beslissing van V. L. [...], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A. J. S. , S. [...] geboren te Behsoud op 31.12.1993, nationaliteit Afghanistan

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum.”

Op 4 juni 2015 kent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire bescherming aan de verzoekende partij toe.

De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 17 juni 2016.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een exceptie van gebrek aan het rechtens vereiste belang op. Uit de recente informatie verkregen van de verwerende partij op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de verzoekende partij op 4 juni 2015 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037) en moeten verzoekers het bestaan van een belang aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Aan de verzoekende partij werd op 4 juni 2015 de subsidiaire beschermingsstatus en aldus een (in eerste instantie tijdelijk) verblijfsrecht toegekend. Ten gevolge hiervan ontving zij een verblijfsvergunning (A-kaart) geldig tot 17 juni 2016. Nu de verzoekende partij op wie de bestreden beslissingen betrekking hebben reeds over een verblijfsstatus beschikt, ziet de Raad niet in welk voordeel de vernietiging van de bestreden beslissingen haar zou kunnen opleveren.

Het gegeven dat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat zij aldus het vereiste belang ontbeert met betrekking tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, is ter terechtzitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De verzoekende partij

stelt dat de beslissing tot weigering van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zonder voorwerp is geworden en dat deze vaststelling ook kan gelden voor het bevel om het grondgebied te verlaten, indien de verwerende partij het er mee eens is dat dit bevel uit het rechtsverkeer is verdwenen. De verwerende partij repliceert dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op het ogenblik dat zij tot stand kwam rechtsgeldig werd genomen maar thans niet meer uitvoerbaar is.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen actueel belang met betrekking tot de eerste bestreden beslissing aannemelijk. Het beroep is derhalve niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang met betrekking tot de eerste bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of het bevel om het grondgebied rechtsgeldig tot stand gekomen is, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij niet meer kan worden geacht onderhevig te zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de A-kaart waarover ze heden beschikt. De verwerende partij kan immers niet meer aan de verzoekende partij verwijten geen uitvoering te hebben gegeven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dat dateert van 28 mei 2012 en dat betekend werd op 4 juni 2013. De gemachtigde kan immers geen abstractie maken van de gebeurtenissen die hebben plaatsgegrepen na de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten, die onmiskenbaar een impact hebben op de toenmalig vastgestelde illegale verblijfsituatie van de verzoekende partij, met name de afgifte van een A-kaart ten gevolge van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang meer bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg in zijn geheel onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS